

О.В. Мороз,
студентка-бакалавр гр. ЕФІ-44.
Науковий керівник – асист. Ухачевич Я.В.

ШЛЯХИ ПОЛІПШЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ УКРАЇНИ

Забезпечення інвестиційної привабливості України залишається питанням стратегічної важливості, від реалізації якого залежать соціально-економічна динаміка, ефективність залучення в світовий поділ праці, можливості модернізації на цій основі національної економіки.

Проблемі поліпшення інвестиційної привабливості на державному рівні увага приділяється ще з 1991 року. Ця сфера діяльності регулюється низкою законів України ("Про інвестиційну діяльність", "Про режим іноземного інвестування" тощо), понад десятьма указами Президента, а також постановами та розпорядженнями КМУ. Згідно з цими нормативно-правовими актами в Україні передбачено рівні права і гарантії захисту інвестицій для усіх суб'єктів інвестиційної діяльності [1].

Між тим, попри істотні зусилля у формуванні відповідних організаційно-економічних та правових засад зміцнення інвестиційного клімату, міжнародними експертами відзначається зниження інвестиційної привабливості України. Так, за версією Economist Intelligence Unit (EIU), Україна за показниками якості бізнес-середовища посідає 75 місце серед 82 країн. За прогнозами цієї організації щодо певного зростання рейтингу протягом 2007–2011 рр. Україна й надалі істотно відставатиме від ключових конкурентів за іноземні інвестиції на світовому ринку [2].

Отже, Україна потребує нових механізмів залучення припливу іноземних інвестицій (ПІІ) та істотного поліпшення інвестиційної привабливості.

Необхідними завданнями державної політики є якісна ревізія існуючої системи формування та підтримання інвестиційної привабливості України, стратегічний аналіз пріоритетів розвитку національної економіки, а також ідентифікація чинників, які зумов-

люють неефективність нормативно-правових актів, що приймаються з метою підтримання сприятливого інвестиційного клімату України [3].

Враховуючи ці обставини і усвідомлюючи важливість поліпшення інвестиційної привабливості України, необхідно здійснити низку першочергових заходів, зокрема:

1. Підготувати план дій щодо забезпечення сприятливого інвестиційного клімату у межах проголошених пріоритетів соціально-економічного розвитку, залучити до його розроблення та обговорення широке коло експертів, науковців, представників органів державної влади та бізнесу.

2. Розробити регіональні плани підвищення інвестиційної привабливості областей [4].

3. Поширювати реалізацію обласними державними адміністраціями навчальних програм серед бізнесменів з підготовки інвестиційних пропозицій, складання інвестиційних бізнес-планів, управління інвестиційними проектами.

4. Істотно розширити спектр заходів конкурентної політики, зокрема щодо запобігання антиконкурентним діям національних та іноземних інвесторів на українському ринку, удосконалити методики та критерії виявлення проявів недобросовісної конкуренції з урахуванням реалій сучасної української економіки.

5. Підготувати перелік заходів щодо посилення відповідальності представників органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування за вчинення корупційних та інших дискримінаційних дій щодо інвесторів.

6. Поширювати практику укладання прозорих угод між інвестором та владою щодо взаємних зобов'язань у сфері конкурентної поведінки бізнесу та політики держави.

7. Сформувати на основі спільної розробки Міністерства фінансів, Міністерства економіки, Міністерства транспорту і зв'язку, Міністерства промислової політики, Міністерства палива та енергетики, а також галузевих об'єднань підприємців довготермінову програму державного та змішаного інвестування в розвиток телекомунікаційної, транспортної та енергетичної інфраструктур.

8. Вдосконалити оподаткування залучених іноземних інвестицій та вдосконалення нормативно-правові акти регулювання інвестицій з метою зменшення податкового навантаження.

Отже, головним завданням на короткотривалу перспективу є підготовка необхідної правової та організаційної бази для підвищення дієздатності механізмів забезпечення інвестиційного клімату й формування основи збереження та нарощування конкурентоспроможності вітчизняної економіки.

1. Указ Президента України «Про додаткові заходи щодо залучення іноземних інвестицій в економіку України» від 7 липня 2003 р. 2. www.ukrstat.gov.ua. 3. Федоренко В.Г. „Інвестознавство”. – К., 2003. 4. Плахій М.О. Вплив інвестиційної політики на економічний розвиток регіонів / Фінанси України. – 2004. – № 8.

М.О. Моспан,

студент гр. ЕК-39.

Науковий керівник – асист. Мужеляк М.М.

УПРАВЛІННЯ ДЕПОЗИТАМИ ПІД ЧАС ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ В УКРАЇНІ

Економічна криза в Україні охопила практично усі галузі національної економіки, зокрема і фінансову ланку. Одним із ресурсів, який впливає на збільшення грошової маси в країні, є депозитні рахунки. Велика кількість виданих кредитів населенню, відсутність інвестиційних вкладів в банки та раптове зняття коштів з депозитних рахунків населення призвели до нестабільності на українському фінансовому ринку. Відсутність вкладів на депозитних рахунках, а тим більше рекордний відтік коштів з депозитних рахунків призвели до скорочення кредитування, а саме – скоротилося довготривале кредитування та блокування багатьох кредитних карток.

Потрапивши у фінансову кризу, банки намагаються залучити якомога більшу кількість грошей. Це вони можуть зробити за рахунок депозитних вкладів, інвестиційних вкладів, а також кредитів. Оскільки в світі панує економічна криза, то розраховувати на інвестиції банкам недоцільно, кредити брати не вигідно, а найкращим способом залучити грошові кошти є депозитні рахунки.